

Kalmár András Márton

Óhaj

*Porlik a fény dala,
csordul az éjszaka,
lassul az élénk nappali tánc.
Torzul alattam
az udvari dallam,
tölgyet csókol az éji románc.*

*Lombok bizseregnek
eloltva a csendet,
moccan a neszben a furcsa faárny.
Bűvös ezüstkö
szórja a tűnő,
álmoskás remegést, a magányt.*

*Tömény terebélyel
a pacsmagos éjjel
képkeretét alakítja a ház.
Benne az udvar
a tölgygel, azúrral,
csendélet, haloványka varázs.*

*Nyílik a pőre
sötét imakönyve:
szertartásba merült a nagy ég.
Zajlik a szent mise,
árad az ég hite,
Istene, fétise, lelke te légy!*

Hársillatú dallam

*Nyári éjnek halkszavú melódiái közt
zsenge, színes illatfelhő hempereg.
Szobámban zsong, bolyong, fürdőzik, körbejár:
múlt nyarak homályos fénye s képek tengenek,
régj június, ó, régi dallamok;
elszállt érzések dalát lehellik rám az illattengerek,*

dallamot, halk dallamot dúdol felém a nyár.
Mintha hallottam volna már tücsköktől, kis kerteken,
vagy kint a pusztán, elmerengő szántóföldeken.
Vagy talán lent, Tiszánk partján csengtek föl fűzfákról,
szellőringatta hangjaként mélabús lomboknak?...
Vagy maga a szőke vándor, Alföldünk szelíd folyója
énekelte hintázó habok közül, ha záporok tomboltak?...

Nem tudom. Csak átölelt egy réges-régi hangulat,
mely selymes illatok hátán idézte át a múltat,
mely visszaandalít az elrohant idők csellója
s a bódult álmok hárfája közé;
egy holt világba, mely mélyebb mindennél,
s melyben most, a mában újra él a múlt, –
hidd el, él.

Pirkadat

Pirkadó zenéje zeng a titkos végtelennek,
kék homályból álmos nyári utcák ébrednek,
a csillag mind a láthatár alá csorog,
napkeletre nyúlik át a Vénusz tündérfénye,
száll, barangol és lehuppan holdunk sápadt lénye,
s a kába lét az utcasarkon ácsorog.

Múltnak és jövőnek újraéledő határán
megjelent az első napsugár, öt óra táján,
s e napsugár pajkos daktilusokba kezd:

„Emberek, emberek, itt vagyok,
elhozom újra a pirkadatot,
meg a boldog időtök, a nappalotok,
meg az életetek melegét, meg a
látnívalókat a földön, az égen;
a szépeket én faragom, nini,
létetek is megadom, ne
habozzatok, éljete, éljete,
itt vagyok, itt vagyok!”

Rejtelmes hogyan s miképp, de ezt hallottam ekkor,
s elhittem, hogy jönni fog számunkra egy remek kor,
melyben maga a napsugár leszünk, meglásd.

Múzeumkert

I.

*A múzeumkert fényjátékait
foltocskák morzsolják a fák alatt.
Szelíd halál, csekély emlék szaladt,
felém futott, s széthulltak árnyai.*

*Lombtömbök hajladoztak félszegen;
a nyárban sűrűsödtek lombfallá.
S üvegtékintetű lámpák alá
rejtettem el magányom, életem.*

*Meséje szentélyéből bájos lány,
egy dús fürtű, aranyhajú nimfa
szótlan derűt, szerelmet öntött rám,*

*kinyílt zöldessárga apszisa,
s élénk imák sejlettek sóhaján.
Magába hörpintett a nyári ma.*

II.

*Forró jelet ontott a lány belém:
viruljak, és ne legyek ily szerény,
hasadjak át a lombfal apszisán,
szűrődjek át a hársak illatán.*

*Meghitt hangon mondta a lány: „röpij,
szeress, remélj, feledj, lazíts, örülj;
ma érzünk össze, éj hozzám, gyere,
ivódj belém, miként a nyár heve,*

*ma életünk a bútól elszakad;
nem engedem, hogy lelked álmatag
legyen vagy elhagyott vagy éhező,*

*feledd a gondokat, feledd magad,
ma élni kell, ölelj, csókolj; szabad,
és hinni kell; az ábránd létező.”*

III.

*Hallottam, lent mint kúszik a Tisza.
A múzeumkert ólmos fényben ült,
tombolt a tér smaragdja, jáspisa,
s a gyepből ismét árny- emlék hevült.*

*Aranyhaját a nimfa lassacskán
kibontotta, fölém eresztette.
Fölkúsztam hívó fodrain, a fán
eggyéváltunk, s belémsimult lelke.*

*A nyár, a nyár... Egy pillanatra csak,
de bennem élt, tudom, hogy bennem élt,
megérintettem színes szellemét,*

*egy pillanatra, míg a csönd takart,
lebegtem, mint szűz, illanó remény –
nomád szeszély a nyár leheletén.*